

og sjæl, og som derfor heldigvis ikke har vundet gehør i det grønlandske folks solide flertal. Her er kærligheden til Danmark, til det danske folk og til det kongelige hus – og dermed til rigsfællesskabet – usvækket.

Ved at tilsidesætte historiske fakta og ved at fremhæve realitetsløse drømmerier er det igenem en årrække lykkedes disse enkelte politikere at skabe indtrykket af, at blot der flyder olie i rigeligt mål, vil Grønland fremover være i stand til at eksistere som et selvstændigt land og at agere som et selvstændigt land, altså et land, der fører egen udenrigspolitik med ambassader i andre lande og på egen hånd forestår forsvars- og sikkerhedsopgaver.

Ydermere har man fra disse enkelte politikeres side hævdet, at det er realistisk, at Grønland på egen hånd som en selvstændig nation vil kunne forestå retshåndhævelsen af et demokratisk velfærdssamfund, herunder at oprette og drive domstole, at etablere og drive uddannelsesinstitutioner, der vil kunne varetage mellemlange og vide-regående uddannelser, samt at etablere og drive et fuldt udbygget social- og sundhedsvæsen.

Det er vores opfattelse, at et så slet uddannet samfund som det grønlandske med sine blot 50.000 indbyggere (et indbyggertal som i Vordingborg Kommune, men ulige mere spredt) ikke vil være i stand til at løfte denne kolossale byrde med så omfattende og krævende opgaver på en sådan måde, som naturligt vil blive krævet i en moderne vestlig verden, og med de udfordringer, den moderne vestlige verden naturligt frembyder.

Det er vores opfattelse, at selv såfremt der i kraft af store råstoffund ad åre skulle tilflyde Grønland umådelige rigdomme, ville denne rigdom i sig selv ikke kunne råde bod på de faglige og uddannelsesmæssige mangler, idet det nemlig er vores frygt, at såfremt »olien springer«, vil denne nye indtægtskilde blive en ny sovepude for Grønlands styre på samme måde som bloktilskuddet desværre har vist sig at være en sovepude.

Samtidig ønsker vi at henlede opmærksomheden på, at skulle der i og omkring Grønland vise sig store forekomster af olie, er det ikke givet, at denne olie om 15-20 år vil have nogen som helst værdi. Den teknologiske udvikling af og forskning i alternative energiformer er nemlig markant og hurtigt fremadskridende; ihærdigt og effektivt arbejdes der internationalt på klimafor-

bedringer, og det er derfor ikke usandsynligt, at man om en snes år vil have fundet langt billigere og renere energiformer, der gør olie overflødig og dermed værdiløs.

Vi finder således, at grønlandsk selvstændighed alene baseret på håb om selvbærenhed som følge af store oliefund bør give anledning til stor utryghed i det grønlandske folk.

Dansk Folkeparti ønsker klart at fastslå, at mens vi ser positivt på, at Grønland nu opnår selvstyre, således at det grønlandske folks selvbestemmelse øges til det størst mulige omfang inden for rammerne af rigsfællesskabet, kan vi ikke anbefale, at Grønland bliver et selvstændigt land.

Hvis der i fremtiden er grupper af grønlandske politikere, der får held til at trække Grønland ud af den stærke og tætte samhørighed med Danmark, kan det meget vel gøre Grønland til en sårbar deltager i den internationale sikkerhedspolitik.

Dansk Folkeparti agter dog, såfremt det grønlandske folk efter vedtagelse i Landstinget og vel at mærke efter en folkeafstemning efter de samme principper, som i dag gælder ved valg til Landstinget og Folketinget, og med overbevisende majoritet beslutter sig for selvstændighed, ikke nødvendigvis at modsætte sig en sådan beslutning.

Som nævnt ovenfor har Dansk Folkeparti med henvisning til §§ 5-10 i L 128 besluttet at anbefale, at lovforslagene forkastes. Årsagen er følgende:

Ud over at det nuværende bloktilskud på 3.202,1 mio. kr. (pris- og lønreguleret) fastlåses, hvilket vi ikke mener det er rimeligt at binde fremtidige Folketing til, understøttes det forhold, at Grønland allerede under det kommende selvstyre overdrages ejendomsretten til Grønlands undergrund, og at indtægter fra råstofudvinding i Grønland alene tilfalder Grønlands Selvstyre.

Samtidig vil staten, efter at statens tilskud er nedsat til 0 kr., ikke få nogen som helst del i eventuelle indtægter fra indvinding af grønlandske råstoffer. Man kan således sagtens forestille sig, at staten, som allerede i skrivende stund skønnes at have ydet ca. 150 mia. kr. til Grønland siden 1953, vil skulle yde yderligere 60-70 mia. kr. inden det år, hvor Grønlands Selvstyre vil kunne bringe bloktilskuddet ned på 0 kr. Det er væsentligt at understrege, at staten i den foreliggende aftale ikke får del i eventuelt udbytte,